

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra De to Baronesser

Citation: Andersen, H. C.: "De to Baronesser", i Andersen, H. C.: *De to Baronesser*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1997, s. 10.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen02val-shoot-idm140563626068672/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: De to Baronesser

»See, hvor deiligt, Mama!« raabte den unge Dame, idet Baaden krængede høit paa en Sø og Vandet sprøitede hen over den.

»Grueligt er det,« sagde Moderen, »men interessant!«

Vi ville nu see, hvor interessant de derude finde det.

Baaden var fra Fiskerleiet *Skovshoved* ovenfor *Kjøbenhavn*, og havde herhid altsaa gjort en ret anseelig Søreise; ved Roret sad en Mand i gul Voxdugs Trøje og Buxer, en bred Hat af samme Stof hang ham ned om Skuldrene. Manden syntes at være klædt paa til at kunne gaae tørskindet gjennem Havet. Det var Baadens Eier, *Ole Hansen* fra *Skovshoved*; ved Siden af ham havde Plads en ung smuk Mand, ogsaa i Sømandsklædning, men Tøjet var fint, Snittet hvad man kalder »fjongs»; det var *Grev Frederik*, en ung Student, hvis Faders Gods laae i Fyen. To andre vel indsvøbte Personer sad foran en stor Madkurv, af hvilken den Ene idetmindste bestandig spiste, en Fjerde laa udstrakt paa Bunden af Fartøiet, vel tildækket med Kapper, der dreve af Vand; han var høist lidende, det smukke Ansigt dødblegt, det sorte, vaade Haar laa fast paa Kinden; han saae ud som Liget af en ung, skjøn Gladiator.

»Lad mig styre hende, Hr. Greve!« sagde *Ole Hansen*, idet de fik den omtalte Sø, som fra øverst til nederst gjennemvædede den Syge; denne slog Øinene op, to Øine, saa mørke, saa lynende, som vare de fødte under Italiens Himmel.

Ole saae med fast Øie paa de fremvæltende Bølger, der nu, da Baaden forandrede Cours for at gaac omkring Landpynten, vilde virke i hele deres Kraft, og han vidste med megen Kløgt ligesom at omgaae dem; Relingen blev slikket af den tunge Bølge, der syntes at ville vælte over det lille Fartøi, men dette dukkede ned og lod den nye Bølge igjen løfte sig høit i Veiret.

»Herligt styret, gamle *Ole!*« raabte *Frederik*. »Det er en Lyst! vi flyve som Søfugle! og see, hvor prægtig Blæsten tager i Toppen, saa det ryger efter! Der staaer en Regnbue i Draaberne!«

»Vi faae snart nogle andre Draaber!« sagde *Ole* og pegede mod Skyen. »Den graa Karl deroppe vil snart give Vand! Vi maae gjøre et Slag for at tage lidt af Vinden! Seilet i Læ!«

Rask, som en øvet Matros, udførte *Grev Frederik* den befalede Manoeuvre; en stærk Sø krængede næsten Baaden; de To ved Mad-

kurven sprang op, selv den Syge kom paa Benene. »Sid stille!» raabte den Gamle med stærk, bydende Stemme, »øjs af Baaden!»

De adøde, og nu gik det med halvbedede Seil længer ud fra Land.

»Og Du, som skulde være den Lystige!» sagde Grev *Frederik*, og saae paa den Syge, som igjen havde lagt sig, »Du er rigtignok morsom paa en ny, men høist kjedelig Maneer! Vi kunne godt føre Dig i Land, Du vort Contrabande for Øen *Fyen*; Ingen vil kjende Dig.»

Det begyndte at regne, Solen var ved at gaae ned. Den idelige Krydsen havde endnu kun bragt dem en fjerdedeels Miil ned paa den vestlige Side af *Langeland*. Det Gods, som tilhørte Grev *Frederiks* Fader, og hvorhen de vilde, laa paa den fynske Kyst mellem *Svendborg* og *Faaborg*, og de havde altsaa endnu en betydelig Strækning at lægge tilbage; Strøm og Vind vare dem imod, drivvaade sad de der, og allerede een Nat havde de tilbragt fra *Kjøbenhavn* ude under aaben Himmel.

»Vi naae ikke *Svendborg* ved dette Daglys,« sagde *Ole*, »vi maae søge ind under *Fyen*!»

»Hør,« sagde *Frederik*, »det er ikke meget mere end en god halv Miil op i Landet, at den gamle Gaard ligger, hvilken min Fader har kjøbt og vil lade bygge op til mig; skulle vi søge derop? Den er en reën Røverkule at see til, men ganske romantisk, og hvad der er endnu bedre, der have vi Tag over Hovedet og Folk til vor Opvarning; der ligger en Avlskarl og en Meierske med Suite. Vi ville hverken lide Sult eller Tørst. Styr kun efter *Svindinge* Kirketaarn, det der! det stikker op i Luften som en Flaske! ... Her paa Kysten, ved jeg, er en lille Aa, som falder ud mellem Buskene; ved Høivande, som nu, kan man sætte lige op i den, og Baaden ligger som bag Fatters Bagerovn.»

»Du har rigtignok faaet os godt ud at seile!» sagde han ved Madkurven; »havde jeg ikke havt den velsignede Appetit, saa havde jeg for længe siden ligget som *Herman* der.» Og han pegede paa den Søsye.

Det blev mere og mere mørkt; Baaden gik som en Gyng, og i hvor skarpt gamle *Ole* saae, og i hvor godt han styrede, de fik dog et Par stærke Søer; Regnen, der faldt, havde derimod ikke stort at sige for de Drivvaade.